

„Seda ma tean küll, et Mart kosja läks, aga sest ei saa ma aru, kuda pruut wõis sellesama korraga ligi tulla, päälegi tõe ajal. Ma ei ole see mitte lombe, et pruut juba enne laulatamist veigemehe juure elama tuleb.“

„Ja jah,“ ütles ema oma poolt, „mina murrin ka pääd ega saa aru, mis see asi peaks tähendama.“

„Meie oleme mõlemad lollid,“ lisas isa juure, „see on ju tervesse aru saada, miks Anu siia tuleb. See sünnib ju äkki selle pärast, et tabab oma tulewast elulobta näha. Ega see siis ime ei ole, kui ta seda teeb!“

„Jah muidugi,“ hüüdis ema rõõmsalt. Senikaua oli wanger loguni õue alla jõudnud ja jõudis nüüd wärawast sõle.

„Tere ka, Salgu rahwas!“ hüüdis Anu. „Soowin õhne uuel kosal.“

„Tere Jumal emel!“ hüüdsiwad Marti isa ja ema. „Olge terve õhne soowimast!“

„Loodame,“ ütles isa lahkest, „et Anu oma poolt meile ka palju õhne uuel kosal toob. Loodame ka, et asjad tõik hästi on läinud, sest et ta meid uuel kosal waatama tuleb.“

Anu ja Mart oliwad wankest maha tulnud, ja Mart hakkas hobust rakkest labiti wõtma. Marti isa lutsus Anu esitels aeda punde alla istuma ja ema läks õhtuõdedet tooma.

„Noh, mis nüüd armate Salgu talust, meie uuest kosal?“ küsis isa Anu käest. „Räгите ju põldusid mõõda sõites.“

„Olge terve süstmast,“ kostis Anu, „näitab üdna sena koht olewat, nii palju kui mina aru saan. Siin on ka teil üdna lena aed, kus mesipuid wõite sugutada.“

„Wõite sugutada, ütlete Teie?“ wõttis Marti isa sõnast siini. „Miks nii? Nüüd peate ju ütlesma „wõime sugutada,“ sest Teie olete ju nüüd meie omadest üks, mis ma loodan. Eks ole tõsi?“

Anu nägu lõi tulipunaseks ja kurtaks, aga isa ei pannud seda tähele, waid pööras silmad Martile ja emale wasta, kes ka aeda astusiwad, ja ütles:

„Tulge teie mõlemad ja istuge ka siia pingi pääle meie kõrwa.“

Mart ja ema istusiwad pingi pääle.

„Soo, Mart, nüüd jutusta meile, kuda sinu käsi Põlluotsa peremehe juures käis ja mis ta seal kuulis,“ ütles isa.

Mart jäi kurtalt wait ja ta Anu lõi silmad maha.

„Noh, armad lapsed, mis see siis tähendab? Mõlemad jäete wait!“ ütles isa ehmatades, ja ta ema nähti kohutuks jääwat. „Jumala pärast, jutusta ometi Mart, mis on sündinud; hääd asja sull wist küll pole jutustada, seda ma, näen juba.“

„Jah, nõnda ta waralu küll on,“ ütles nüüd Mart kurtalt. „Ega seda wõi salata. Ma räägin asja otsekohe ära. Ma läksin sinna ja palusin Põlluotsa peremeest, et ta Anu mulle naefels lubaks.“ Nüüd rääkis Mart asja ära ja kuda se tõik oli sündinud ja lõpetas järgmiste sõnadega: „Ja kui Anu mind ei tabanud maha jätta, ojas ta isa teda mojast wälja. Mina lutsusin teda oma laaja, et ta õhtels siia jäeb senikaua, kui asjad selgiwad.“

„Ühäh, heldene Jumal!“ hüüdis nüüd ema täis ehmatust, „see on ju hirmus lugu! Mis sest sell wiisil peab saama! Ja jah, Mart, eks ma juba enne ütelnud, et see asi wist lorda ei lähe! Ütle sin ka, et sinule hakkajalle ja waejelle poistele ometi rikast peresütart ei anta.“

„Jah, waha asi on see küll,“ ütles isa, kes küll ehmatanud oli, aga juba jälle toibus. „Õhmine asi on nüüd nõnu ridada, kuda ses asjas teha. Arwan, et tõige parem on, kui esite ära ootame, mis sünnib ja mis Jumal saadab. Ega Anu isa, nii palju kui mina teda tunnen, seda asja nõnda ei jäta. Anu, mu hääd loys, järege siis siia. Jumal andku Teile jõudu saanda, mis Teie olete armastusest minu poja wõstu kannatada wõtnud!“

Kõneldi nüüd mõndagi weel selle asja üle. Selle aja sees oli õhtu kätte jõudnud. Pea mündi magama, et hommik jälle tööle minna, kus juures ka Anu tabis õhes aidata.

Waatame nüüd, kuda lugu Põlluotsal läks Anu isaga.